

Kulin Borbála

Népdalra

édesanyám kicsiny halma
a pomázi domboldalba'
nincsen rózsza a sírjára
nincsen fája
nem öröslök nem szúr végre
már a lába

nem sírdogál nem fáj végre
merthogy nincs már neki térde
nincs bokája hosszú combja
nincs kalácsa
a pomázi domboldalba
jól elásva

fiókomban a fogsora
kérdik minek tettem oda
nem dobhatom a szemétkébe
azt nem lehet
ezen keresztül mondta ki
a nevemet

édesanyám te porhalom
a pomázi domboldalon
milyen színű az emberpor
szürke sárga
halottan is tanítsál a
valóságra